

2. BASKI

STEFAN ZWEIG

Hikâyeler

HECE

Öykü

Çeviren: Sevgi Tuncay

Stefan Zweig: 1881 Viyana-1942 Rio de Janeiro. Roman, öykü ve oyun yazarı. Varlıklı bir ailenin çocuğu olması nedeniyle küçük yaşta başladığı edebiyat eğitimini, öğrendiği İngilizce, Fransızca, İtalyanca, Latince ve Yunanca dilleri ve daha sonraki Felsefe eğitimiyle taçlandırmıştır. 1939'da arşiv memuru olarak katıldığı I. Dünya Savaşının ardından makaleleri ve konferanslarıyla Avrupa'nın düşünsel birliği için ağırlığını koyacağı Salzburg'a yerleşti. 1939'da Nazilerin yaktıkları kitaplar arasında Yahudi kökenli olduğu için evini basarak yaktıkları eserleri de olunca ülkeyi terk edip kendini pekiyi hissetmeyeceği Londra'ya gitmişti. 1940 yılında İngiliz vatandaşı olduktan sonra New York, Arjantin, Paraguay ve sonra yerleşeceği Brezilya'yı dolaştı. Avrupa Kültürüne her şeyiyle vakıf olma şansına erişmiş olmanın verdiği bir yazı ustalığı ve çağdaş psikolojik (Freud) yöntemlerin ışığıyla canlandırdığı her kahramanının iç dünyasını aydınlattığı gibi bilinç derinliklerinde kişiliğin temeline inmeyi başarmıştır. "Die Welt der Gestern-Dünün Dünyası" adlı öz yaşamsal anlatısında; "Ben kaç hayat yaşadım? Bütün bu hayatlar benim miydi? Yoksa okuduğum birer kitap mıydı?" diye sorarken yaşadığı 1900'lü yıllara bir daha dönemeyecek olmasının hüznünü ifade ediyordu. Freud'a ve psikolojiye duyduğu bu ilgi onu Stendhal, Romain Rolland, Erasmus ve Nietzsche gibi isimlerin magazinsel boyutundan uzak biyografilerini yazmaya yönlendirmiştir. Avrupa'nın içine düştüğü durumdan duyduğu üzüntü ve yaşamındaki düş kırıklıkları nedeniyle 22 Şubat 1942'de Rio de Janeiro'da karısıyla birlikte intihar etmiştir.

Sevgi Tuncay: 18 yaşını doldurmadan Kimya teknisyeni olarak başladığı meslek yaşamına, okuma aşkı sayesinde hayatın önüne çıkardığı fırsatları değerlendirme çabasıyla 39 yaşında iki çocuğuyla birlikte kendini de eğiterek Anadolu Üniversitesi Eğitim Bilimleri Fakültesi Almanca Bölümünden mezun olmuştur. Ankara Alman Kültür Merkezinde derslere katılarak C1 seviyesinde çok başarılı sertifika aldıktan sonra yine Anadolu Üniversitesi Eğ. Bilm. Fak. Almanca Öğrt. Bl. ve Osmangazi Üniversitesi Karşılaştırmalı Edebiyat Fakültesinde Yüksek Lisans dersleri alıp sınavları başarıyla vermiştir. Sekiz senedir Anadolu Üniversitesi Mühendislik Fakültesinde Almanca dersleri vermektedir. 2015 Nisan ayında "Hayallerimin Kitapçısı" adıyla bir çeviri kitabı yayımlanmıştır ve yakında yayınlanacak olan iki çeviri kitabı daha bulunmaktadır.

HİKÂYELER

STEFAN ZWEIG

Türkçesi: Sevgi Tuncay

HECE YAYINLARI

Hece Yayınları: 379
Öykü

©Hece Yayınları

İkinci Basım: Ekim 2019

Kapak Tasarımı
www.sarakusta.com.tr

Teknik Hazırlık
www.hece.com.tr

ISBN: 978-605-9279-80-2

Baskı
www.dumat.com.tr

HECE Basın Yayın Reklamcılık San. Tic. Ltd. Şti.
Konur Sokak No: 39/1-2 Kızılay-Çankaya/Ankara
Yenişehir/Ankara T: (0 312) 419 69 13 F: (0 312) 419 69 14
e-posta: hece@hece.com.tr
www.hece.com.tr
Sertifika No: 17672

İÇİNDEKİLER

YAKAN SIR /	7
KORKU /	72
SERİ KATİL /	131
KADIN VE MANZARA /	184
AY IŞIĞI SOKAĞI /	207
BİR KALBİN ÇÖKÜŞÜ /	225
GÖRÜNMEYEN KOLEKSİYON ALMAN ENFLASYONUNDAN	
BİR ALINTI /	257
LEPORELLA /	272
SATRAŇ ŞAMPİYONU /	297
HAÇ /	350

YAKAN SIR

Ortak

Tren Semering İstasyonu'na vardığında düdüğü boğuk boğuk acı acı öttü. Kara vagonlar gökyüzünden yayılan gümüş rengi ışıktaki bir dakika dinlenirken, birkaç renkli yolcu kendini dışarı atmış, diğerleri ise durumlarına razı olmuşlardı. Seslerin öfkeyle etrafta dolaşmasıyla birlikte öndeki ağır makine tekrar bağırıp siyah zincir toparlandığında, gözler önüne serilen manzarada duru bir sakinlik, ıslak rüzgârın süpürüp temizlediği bir fon hâkimdi.

İnenlerden iyi giyimiyle dikkat çeken sempatik bir gencin, rahat adımlarla hızlıca diğerlerini geçip otele gitmek için bir faytona binmesiyle atlar etrafta hâkim olan ilkbahar havasının keyfini çıkarırcasına sakin bir şekilde yola koyuldular. Sadece Mayıs ve Haziran ayında görülen beyaz huzursuz bulutlar gökyüzünde oradan oraya uçuşuyor, maymun iştahlı gençler; bir anda kucaklaşıp sonra birbirinden kaçan, kâh bir mendil gibi tor top olup, kâh şeritler halinde ayrılarak tepesine geçirdiği beyaz şapkası ile muziplik yapan yüksek dağların arkasında kaybolmak için oynasarak mavi demiryolunda koşuyorlardı. Gökyüzünde, yağmurdan ıslanmış çelimsiz ağaçları azgınca sarsan rüzgâr, binlerce damlayı böyle kıvılcımlar saçar gibi savurduğu için, huzursuzdu. Ara sıra dağlardaki karın serin kokusu buralara kadar geldiğinde, havada ve yerde her şey hareketlenerek artan bir sabırsızlık içine giriyor ve alınan nefesle birlikte tatlı ve keskin bir koku hissediliyordu. Atlar hafifçe soluyarak o sırada inişe geçen yolda uzaklaşan çingirak

sesleriyle yol almaya devam etmekteydi.

Otelde genç adamın ilk işi, oraya gelmesine sebep olan arkadaşlarının gelip gelmediğini öğrenmek için misafirlerin listesine bakmak olmuştu. Yaşadığı hayal kırıklığı karşısında da "–Gerçekten ben neden buradayım?" diye sormaya başlamıştı içinden huzursuzca. Onun için burada dağda bir arkadaş grubu olmadan yalnız olmak, büroda olmaktan daha kötüydü. Görünüşe göre ya çok erken ya da geç gelmiş olmalıyım. Tatil konusunda hiç şanslı değilim. Bütün bu insanlar arasında hiçbir tanıdık isme rastlamadım. Bu haftayı kasvetli bir şekilde geçirmemek için küçük bir flörtü hakkıyla yaşayabilmek adına en azından birkaç bayan olsaydı, diye geçirdi içinden. Genç adam Avusturya'nın pek tanınmayan asil memurlarından, yüzbaşılık yapmış bir Barondü, aslında bu küçük tatili, hafta sonunda bir ilkbahar tatili için program yapan meslektaşlarına, kendisine baskı yapma zevkini vermek istemediği için kabul etmişti. İçsel yeteneklerden yoksun olmamasına rağmen, tamamen sosyal bir çevrede, ne kadar çok sevildiğinin, bütün çevrelerce hoş karşılandığının ve sonrası yalnız kalma konusundaki beceriksizliğinin bilincindeydi. Onda yalnızlıkla baş başa kalma gibi bir istek yoktu ama samimi ilişkiler de istemediği için, olabildiğince böyle tanışıklıklardan kaçınırdı. Yüreğinin coşkusu ve sıcaklığını, yeteneklerini alevlendirmek için insanların sürtünme yüzeyine ihtiyacı olduğunu da bilse de kutudaki bir kibrit gibi soğuktu ve kendi kendisine bile faydası yoktu.

Canı sıkılmış bir şekilde koridorda aşağı yukarı dolaşıp ara sıra ilgisizce gazetelerin sayfalarını karıştırdı, bazen parmaklarından melodisi dökülme de piyanoda bir valsın notalarını tuşladı. Sonunda bitkin bir şekilde oraya oturdu, karanlığın yavaşça çöküşünü seyretti, sis ladin ağaçlarından buharlaşarak gri renkte çöküyordu. Bir saati öyle faydasız ve sinirli bir şekilde boşa geçirdikten sonra kendini yemek salonunda buldu.

Orada bakışlarını alelacele dolu birkaç masa üzerinde gezdirdi. Beyhude! Hiçbir tanıdık yok, – sadece umursamaz bir şekilde bir selamına karşılık verdiği Ringstrasse'den bir yüz, bir

antrenörden başka tanıdık yoktu. Hiçbir bayanın, hiçbir şeyin kaçamak bir macerayı işaret etmemesi hoşnutsuzluğu daha da artırmıştı. Tatlı yüzleri mutluluk saçan ve yeni bir tanışmaya, yeni bir heyecana her şeyiyle hazır olan şu gençlerden biriydi oysa. Bu insanlar bir maceranın bilinmezliğinde kaybolmayı her zaman heyecanla beklerlerdi ve her durumda fırsatını kollayarak işlerine geldiği gibi davrandıkları için hiçbir şey onlara sürpriz olmazdı. Her bayanın ilk bakışını hissederek yakalarlar, sonuçtan emin olunca; bir arkadaşının hayat arkadaşı ya da ona kapıyı açtığı oda hizmetlisi olup olmadığı fark etmeksizin erotik hiç bir fırsatı göz ardı etmezlerdi. Böyle insanlara, şüphesiz düşüncesizce bir aşağılamayla kadın avcısı denmesi, gözlenen gerçeğin ne kadarının sözlere aktarıldığını bilmeksizin olurdu, zira aslında, kovalamanın bütün tutkulu içgüdü, iz sürmesi heyecan ve ruhsal acımasızlığı bu tür insanların sürekli bu arayış içinde olmalarından beslenmektedir. Her zaman azimli ve uygun bir tavırla bir maceranın izlerini sonuna kadar takip etmeye kararlı ve hazırdırlar. Daima tutkuyla doludurlar, ama sevgilinin değil, soğuk, tehlikeli ve hesaplı bir oyuncunun tutkusudur bu. Onların arasında, gençliğin ötesinde tüm hayatı boyunca macera arayan, tek bir günde yüzlerce duyumsal olayı yaşayan azimliler de vardır. -Kaçamak bir bakış, çağlayan bir tebessüm, karşılıklı diz dize bir oturuş- ve onlar için yıl, hayatın hissi olaylarının sonsuz akarak beslediği ve yüreklendirdiği kaynaktan gelen böyle yüzlerce günün tekrarlanmasıdır.

Burada aranılanların hemen göz ardı edildiği bir oyunun oyuncularını yoktu ve kızgınlık, yeşil masada elindeki kartlarla üstün olduğunun bilinciyle otururken ortağının oynamasını boşuna bekleyen oyuncunun öfkesinden daha büyük yaşanırdı. Baron bir gazete isteyip homurdanarak bakışlarını satırlar üzerinde gezdirdi, ama kötürümleşen düşünceleriyle kelimeleleri sarhoş gibi tökezleyerek takip edebilmişti.

Bir an arkasında, bir elbisenin hışırtısını ve sonra da hafif öfkeli ve yapmacık bir vurgu ile Fransızca "Mais tais-toi don-

c!"¹ diyen bir ses duydu.

Masasının yanından ipek elbisesinin hışırtısıyla yüksek ve şaşıla bir gölge geçmişti ve onun arkasından siyah kadife bir takım elbise içinde meraklı bakışlardan kaçan küçük solgun bir çocuk. Her ikisi de rezerve edilmiş masaya karşılıklı oturdular, çocuğun gözlerindeki huzursuzluğu gidermek için çaba harcadığı açıkça görülüyordu. Bayan -Genç Baron'un dikkatini çeken- çok temiz ve dikkat çeken bir şıklıkla giyinmişti ve aynı zamanda çok sevdiği, şu iyice olgunlaşmadan önce yaş almış, biraz varlıklı Yahudi kadınlarına benziyordu, tutkusunu açıkça sergilese de öne çıkan melankolinin arkasındaki mizacını gizlemeyi de biliyordu. Baron önce onun gözlerine bakmamaya çalıştı, ama asil duruşuyla ırkının güzelliğini açığa vurarak görünüşünü keskin ve enteresan kılan, hassas burnunun üzerindeki duru duruşuyla kaşlarının güzel kavisine hayran olmuştu. Saçları bu vücuttaki dişilik akan her şey gibi göze çarpan bir dolgunlukta idi, güzelliği, bir sürü hayrandan gelen kendinden emin olma duygusuna doymuş ve daha ihtişamlı olmuştu. Kadın yavaş bir sesle siparişini verdikten sonra çatala oynayarak gürültü yapan çocuğu azarladı. Onu fark etmemiş gibi görünmeye çalışan Baron'un dikkatlice gezinen bakışları karşısında, kayıtsız davranmaya çalışıyor, Baron'un algısının gerçekten açık olduğunu hissettiğinden onu nazikçe bir özene zorluyordu.

Baron'un yüzündeki karanlık bir anda aydınlanmış, alttaki dürtüler canlanarak sınırlara koşmuş, kırışıklıklar gerilmiş, kasların hızla gerilmesiyle duruşu dikleşmiş ve gözler parıldamaya başlamıştı. Kendisi de bütün gücünü ortaya çıkarmak için bir erkeğin varlığına ihtiyaç duyan kadınlardan farklı değildi. Duygusal en ufak bir hareket enerjisini hemen zirveye çıkarmaya yeterdi. Baron'un içindeki avcı burada ganimetin kokusunu almıştı. Meydan okuyarak, gözlerini onun ara sıra geçmişin ışıldayan belirsizlikleriyle keşişen, ama asla açık ve net bir cevap

¹ Kapa çeneni! (Fran. çev. notu.)

sunmayan bakışlarıyla buluşturmaya çalıştı. Ağzının etrafında da yeni başlayan bir gülümsemenin yayılışını hissettiğine inansa da bütün bunlardan emin olmamak, bu belirsizlik onu heyecanlandırmıştı. Direnişi ve aynı zamanda da ürkekliği gösteren bu sürekli kaçamak bakışlar ona umut vermişti. Ve sonra çocukla yapılan konuşmanın garip bir şekilde dikkatli, görünebilen dengeli tarzı da izleyeni etkiliyordu. Onun hissettiği sadece bu sükûnetin rahatsız edici gizleme çabalarının bir işareti, ilk tedirgin olma haliydi. Heyecanlanmıştı da: Oyun başlamıştı. Servisi sonraya bırakıp bakışlarını yarım saat, yüzündeki her çizgiyi kopyalayana, dolgun vücudunun her yerine görülmeden dokunana kadar aralıksız bu kadına yöneltti. Dışarıda kederlendiren karanlığın çökmesiyle, ormanlar çocukça korkularını içlerine çekmişlerdi, büyük yağmur bulutlarının gri ellerinin uzandığı gölgeler giderek daha karanlık bir şekilde odaya sızıyor, insanlar gittikçe daha fazla suskunluğun içine bastırılmış gibi görünüyorlardı. Baron'un bu sessizliğin baskısıyla annenin çocuğuyla yaptığı, giderek daha zorlaşan ve yapaylaşan konuşması dikkatini çekince, sonuca ulaşabileceğini hissetmiş ve aniden bir deneme yapmaya karar vermişti. İlk olarak ayağa kalktı, kadının yanından manzaraya uzun süre baktıktan sonra yavaş adımlarla kapıya yöneldi. Birden bir şey unutmuş gibi hızla aniden dönüp, başını çevirdi. Ve sonunda kadının heyecanlı bakışlarla kendisini takip etmesini yakalamıştı.

Bundan etkilenen Baron salonda bekledi. Bayan hemen onu takip ederek elinden tuttuğu çocuğa, dergilerin arasından geçerken, vakit kazanmak istercesine sayfaları çevirip birkaç resim gösterdi. Lâkin Baron, görünüşte tesadüfen bir dergi arıyormuş gibi, ama gerçekte bayanın gözlerindeki nemli ışıltıyı daha da derinleştirmek, belki de bir konuşmayı başlatmak için, masaya gidince, bayan dönmüş ve uzaklaşırken oğlunun omzuna hafifçe vurup; Fransızca "Viens Edgar! Au lit!"² dedi ve aldırılmaz bir şekilde hızla Baron'un önünden koşarak geçip

² Gel Edgar, yatma zamanı! (Fran. çev. notu.)

gitti. Hafif bir hayal kırıklığı yaşayan, Baron arkasından bakakaldı. Aslında bu akşam tanışacaklarını hesaplamıştı. Kadının sert tavrı kendisini şaşırtmış olmasına rağmen bu direnç daha isteklendirmiş ve özellikle belirsizlik arzularını ateşlemişti. Sonuç olarak: Partnerini bulmuştu ve oyun başlayabilirdi.

Hızlı Arkadaşlık

Ertesi sabah Baron salona girdiğinde henüz tanışmadığı güzel kadının çocuğunu, iki asansör görevlisi ile Karl May'in bir kitabındaki resimler hakkında ateşli bir konuşma yaparken gördü. Annesi yanında olmadığına göre besbelli ki hâlâ hazırlanmakla meşguldü. Artık Baron'un tüm dikkati sadece oğlanın üzerindeydi. Ürkek, gelişmemiş, sinirli, aşağı yukarı on iki yaşlarında kontrolsüzce hareket eden ve etrafı kollayan kapkara gözlere sahip bir oğlan çocuğuydu. Günümüz çocukları gibi sindirilmiş ve birdenbire yabancı bir çevrede uykudan uyandırılmış izlenimi veren bir çocuk. Yüzu fena değildi, ama hâlâ çocuk kalmakla erkekleğin savaşına hemen atılmak arasında kararsız görünüyor, henüz her şey birbiriyle harmanlanıp düzgün bir hâl almamıştı ve olması gerektiği gibi net değil, yalnızca ruhsuz ve huzursuz bir karışıma dönüşmüş gibiydi. Üstüne üstlük çocuklara uygun giysileri bulmanın zor olduğu bu yaşlarda, çelimsiz eklemler etrafında sallanan kollar ve pantolondan dış görünüşe önem veren, zarafet budalalarından olmadığı anlaşılıyordu.

Delikanlı bu haliyle kararsız, şaşkın şaşkın dolanan gerçekten acınası biri olduğunu düşündürse de aslında her yoruma açık bir duruşa sahipti. Onu çeşitli sorularla kendisini taciz edecek birisi olarak gören kapıdaki görevli, çocuğu ara sıra girişte sıkıntı verdiği için pek de dostça olmayan bir şekilde yan tarafa itmişti. Belki de o anda ona cevap verecek zamanı olan otel görevlilerine ulaşmak isteğinin altında onun çocukça sohbet ihtiyacı yatıyordu, bir yetişkin geldiğinde veya eğlenceli bir şey yapmak zorunda kaldığında konuşmaları hemen kesilse bile. Baron her şeye merakla bakan ve düşmanca gördüğü her

şeyden kaçan mutsuz çocuğa gülererek ve ilgiyle baktı. Bir seferinde Baron bu meraklı bakışlardan birini yakalamış, kara gözlerin aranırken yakalanınca hemen korkuyla içine gömülüp, inen göz kapaklarının arkasında saklanması onu eğlendirmişti. Oğlan ilgisini çekmeye başlayınca; kendi kendine korkudan açıkça ürken bu çocuğun, bir yakınlaşmanın en hızlı aracısı olup olamayacağını sordu. Ve her şeye rağmen denemek istedi. Dikkat çekmeden, kapıya tekrar tekrar gidip gelen ve çocukça şefkat ihtiyacı içinde beyaz atın pembe burun deliklerini okşayan çocuğu -gerçekten şanssızdı- buradaki bir faytoncu tarafından oldukça haşin bir şekilde uzaklaştırılıncaya kadar takip etti. Tekrar incinmiş ve canı sıkılmış, boş ve birazcık da üzgün bakışlarla orada dikilirken Baron ona seslendi.

“Hey, genç adam, orada neyi beğendin?” Birdenbire başladığı konuşmaya mümkün olduğunca babayani bir hava vermeye çalışmıştı.

Çocuk kızarak korkuyla bakışlarını kaldırdı, eli yanına düştü ve utanarak sağa sola döndü. Yabancı bir beyle konuşmaya başlaması ilk defa oluyordu.

“Teşekkür ederim, iyi” şu anda hâlâ sadece kekeleyebilmekteydi. Son kelime konuşulandan daha değerliydi.

“Merak ettim.” dedi Baron gülererek, “Aslında can sıkıcı bir yer, özellikle senin gibi genç bir adam için. Bütün gün nelerle uğraşıyorsun?”

Delikanlı çabuk cevap verebilmek için her şeyi iyice birbirine karıştırmıştı. Bu şık yabancı beyin, kimsenin ilgilenmediği kendisiyle konuşması mümkün müydü? Düşüncesiyle irkilse de aynı zamanda da gururlanmıştı da. Kendini toparlamak için çabaladı.

“Okurum, sonra biz çok gezmeye gideriz. Ara sıra arabaya da bineriz, annem ve ben. Burada dinlenmeliymişim, hastaydım da. Doktor Bey güneşte çok oturmam gerektiğini söyledi.”

Son kelimeyi oldukça emin bir şekilde söylemişti. Çocuklar her zaman hastalıklarından, tehlikenin ailede onları iki kat daha önemli yaptığını bildikleri için gurur duyarlardı.

“Evet, güneş senin gibi genç baylar için iyidir. Güneş seni esmerleştirecek. Ama bütün gün orada oturmamalısın. Senin gibi bir delikanlı, etrafta koşturmalı, yürekli olmalı ve birazcık da yaramazlık yapmalı. Bana sen çok itaatkârsın gibi geldi, kolunda kalın bir kitapla evden dışarı çıkmayan biri gibi görünüyorsun. Senin yaşında bir afacan olsaydım, her akşam yırtık pantolonla eve gelirdim. Çok itaatkâr olmak her zaman iyi olmaz !”

Çocuk isteksizce gülmek zorunda kalsa da yüreğini korku sarmıştı. Rahatlıkla karşılık vermeliydi, ama onunla dostça konuşan bu sevgili yabancı beyin önünde kendine çok güvenir olmak, ona küstahça gelmişti. Hiç şımarık olmamıştı ve her zaman kolayca utanırdı ve şimdi şans ve utançtan önce en kötüsü şaşkınlık gelmişti. Konuşmaya devam etmek istese de aklına hiçbir şey gelmiyordu. Neyse ki, o anda otelin büyük sarı Saint Bernard’ı gelmiş, her ikisini koklayıp, kendisini okşamaları için izin vermişti.

“Köpek sever misin?”, diye sordu Baron.

“O çok, büyükannemin Baden’deki villasında bir tane vardı ve biz yazları ziyarete gittiğimizde bütün gün benimle olurdu.”

“Çiftlikteki evimizde sanırım iki düzine kadar var. Burada uslu olursan birini benden hediye olarak alırsın, beyaz kulaklı kahverengi olanlardan, en küçük olanı. İster misin?” Çocuk zevkten kızardı.

“O, evet.”

Ağzından böyle bir şey döküldü, sıcak ve istekli. Ama hemen arkasından korkuyla tökezledi ve endişeyle muhakeme etti.

“Ama annem izin vermez. Evde köpeğe katlanamadığını söyler. Evde çok sıkıntı verirler.”

Baron konuşma nihayet anneye gelince gülümsedi.

“Anne o kadar sert mi?”

Çocuk düşünceli, bir saniye ona, bu yabancı adama güvenilip güvenilmeyeceğini sorar gibi baktı. Cevap çok temkinli geldi.

“Hayır, annem çok sert değildir. Şimdi hasta olduğum için

bana her şey için izin veriyor. Belki de köpek almama da izin verir.”

“Bunun için ona rica edeyim mi?”

“Evet, lütfen bunu yapın.” Oğlan sevinçle alkışladı. “-O zaman annem kesinlikle izin verecektir. Köpek nasıl? Beyaz kulakları var değil mi? Vurulan avı getirebilir mi?”

“Evet, her şeyi yapabilir.” Baron çocuğun gözlerinden şimşek gibi çakan sıcak kıvılcımlara gülümsemek zorunda kalmıştı. Bir seferde ilk başlardaki mahcubiyet kırılmış ve korkunun engellediği tutku dışı vurulmuştu. Yıldırım hızında bir dönüşümle, önceki ürkek, korkmuş çocuk, haşarı bir oğlan olmuştu. “Keşke anne de böyle olsa.” diye düşündü Baron isteksizce, korkusunun arkası öylesine sıcak ki! Ama oğlan yirmi soruyla yanına sıçrayıp gelmişti bile:

“Köpeğin adı ne?”,

“Karo.”

“Karo.” Coşku ile alkışladı çocuk. Bir şekilde gülmek ve her sözü alkışlamak zorundaydı, birinin onu arkadaş olarak kabul ettiği, bu beklenmedik olaydan tamamen mest olmuştu. Baron ise kendi başarısına şaşırmış ve tava gelen demiri işlemeye karar vermişti. Delikanlıyı birazcık gezmek için davet edince haftalardan beri hoşsohbet bir birlikteliğe hasret kalmış olan garip oğlan bu öneriden çok etkilendi. Onun küçük yeni arkadaş düşüncesizce sıradan sorularla merak ettiği her şey hakkında gevezelik ediyor, Baron da bu şekilde aile hakkında her şeyi, bilhassa da Edgar’ın Viyana’lı bir avukatın tek oğlu olduğunu öğreniyordu, zengin Yahudi bir burjuva aileden geldiği apaçıktı. Ve can alıcı sorularla hızla annenin Semmering’teki konaklamadan kesinlikle hoşnut olmadığını ifade ettiğini ve toplumdaki sempati eksikliğinden şikâyet ettiği bilgisini de almıştı, hatta Edgar annenin babayı çok sevip sevmediği sorusuna verdiği kaçamak cevapla, bu noktada her şeyin pek de iyi olmadığını da anlayabildiğini sanıyordu. Neredeyse bu yüreği temiz oğlan çocuğundan bu küçük aile sırlarını, Edgar anlattıklarıyla bir yetişkinin ilgisini çekebilmiş olmasından gurur